

Abstrakt

Práce se věnuje filosofii raného Deleuze. Konkrétně ji zkoumá s ohledem na specifickou a jedinečnou individuaci člověka, a to ve vztahu k poslednímu horizontu Bytí v Deleuzově filosofii. První kapitola představuje jakési východisko, za něhož můžeme určit kritiku obrazu myšlení, již úzce spojenou s transcendentálním empirismem. Jeho vrcholem je metafyzický popis virtuálního pole Idejí, transcendentálních podmínek naší zkušenosti, jemuž se věnuje kapitola druhá. Kapitola následující ukazuje, jak Ideje podmiňují, to, že se aktualizují, a to přesně v té míře, v níž se věc rozvíjí v rámci intenzivního pole individuace. V kapitole čtvrté se vracíme zpět na začátek: zabýváme se tu fenoménem, tentokrát již dostatečně vysvětleným, a opět se musíme konfrontovat s obrazem myšlení, který takovéto vysvětlení překrývá. To je rovněž důvod, proč výklad musí pokračovat. Popis specifické individuace člověka má za cíl vysvětlit to, jakým způsobem obraz myšlení stojící na obecném smyslu vzniká. Ačkoli je právě tento obraz nedílnou součástí naší zkušenosti, přece v ní existují jakési ostrůvky difference, místa, v nichž virtualita aktuálněm prosvítá. O nich a o roli jazyka a mluvícího člověka pojednává kapitola pátá, na níž přímo navazuje závěrečné hodnocení celé Deleuzovy filosofie, pokoušející se kriticky ukázat její místo v dějinách filosofie.

Klíčová slova

Deleuze, člověk, individuace, transcendentální empirismus, virtualita, Ideje, smysl, šílené dění světa, univocita bytí, obraz myšlení, aktualita, fenomén, Druhý, jazyk